

ZLATÁ VSTUPENKA

Kouzelná vstupenka, která vám
umožní začít nový život.

BRENDON BURCHARD

**CO KDYBYSTE DOSTALI
KOUZELNOU VSTUPENKU, KTERÁ BY
VÁM UMOŽNILA ZAČÍT NOVÝ ŽIVOT?
VYUŽILI BYSTE JÍ?**

VĚNOVÁNO:

Od:

**PŘIJMI ODE MNE POZVÁNKU NA CESTU,
KTERÁ TĚ DOVEDE K DARU VŠECH DARŮ –
KE ZLATÉ VSTUPENCE DO ŽIVOTA.**

ZLATÁ VSTUPENKA

Kouzelná vstupenka, která vám
umožní začít nový život.

BRENDON BURCHARD

ZLATÁ VSTUPENKA

Kouzelná vstupenka, která vám
umožní začít nový život.

Zlatá vstupenka

Brendon Burchard

Z anglického originálu *Life's Golden Ticket* přeložil Zdeněk Chodora

Odpovědná redaktorka Kristina Hellerová

Návrh obálky Diana Delevová, 2Design

Grafická úprava a sazba Art D, www.art-d.com

Výroba CPI Moravia Books s. r. o.

Vydalo nakladatelství Synergie Publishing SE

www.synergiepublishing.com

Elektronické formáty připravil KOSMAS, www.kosmas.cz

Elektronické vydání první

Copyright © 2007 by Life's Golden Ticket

Enterprises, LLC Translation Copyright © 2015

Synergie Publishing SE Published by arrangement

with HarperCollins Publishers

ISBN 978-80-7370-415-5

*Věnováno mým rodičům
Melu Burchardovi a Christiane Burchardové*

*Věnováno mým bratrům a mé sestře,
Davidovi, Bryanovi a Heleně, kteří mě zahrnuli láskou
a darovali mi své přátelství.
Jsem vám hluboce vděčný a všechny vás miluji.*

*A věnováno Denise.
Děkuji ti, sluníčko,
za tvou podporu, trpělivost a důvěru.
Miluji tě.*

ÚVOD

V uších mě píchá smrti hlas.

„Žij,“ říká, „přicházím.“

Vergilius

PŘED DESETI LETY jsem na cestách v jedné rozvojové zemi přežil vážnou automobilovou nehodu. Dodnes si přesně pamatuji okamžik, kdy jsem se vyplazil z pokroucených trosek svého vozu – v tu chvíli jsem se totiž zároveň vynořil nad hladinu deprese, která z mého života učinila rozvaliny.

Ta nehoda byla vlastně výstižnou metaforou mého tehdejšího stavu: jízda potemnělou cestou, ostrá zatáčka a naprostá ztráta kontroly. Už několik měsíců jsem byl ochromen protahovaným rozchodem s první ženou, kterou jsem opravdu miloval. Hodně jsem se tenkrát změnil, z celkem veselého, sebevědomého a společenského chlapíka se stal depresivní, nejistý samotář, který ze strachu, že bude znovu raněn, od sebe každého odstrkoval.

Připadalo mi, že jsem zcela ztratil kontrolu nad svým životem. Sám sebou jsem opovrhoval a do hlavy se mi vkrádaly jedovaté myšlenky na sebevraždu.

Můj život byl zkrátka v mnoha ohledech v troskách už dlouho před tou nocí, kdy jsem rychlostí osmdesáti šesti mil za hodinu vlétl do té ostré zatačky.

Tehdy se ale všechno změnilo v jediném okamžiku. Jak se auto naklonilo a vystřelilo z dálnice, silnice zmižela a skrze přední sklo na nás chvíli zírala jen temná prázdnota. Hudba v rádiu utichla a vítr přestal svištět skrze pootevřená okénka. Když se automobil v oblouku vznesl do vzduchu, vše se propadlo do absolutního ticha, cítil jsem vzmach a stav beztlíže. Pomyslel jsem si jen: *Bože, prosím, ještě nejsem připraven.*

Když jsem se probral, uviděl jsem úzkou škvírou rozbitého předního skla pole cukrové třtiny osvětlené předními světly. Palubní deska a dveře byly vmáčknuty dovnitř. Spolu s řidičem jsme se ocitli v pasti těsného prostoru ohraničeného pokrouceným železem, roztráštěným sklem a plastem. Snad celou věčnost jsme se snažili vyprostit z tohoto sevření, které až příliš připomínalo rakev.

Nezapomenu, jak jsem se konečně protáhl skrze rozbité přední sklo, postavil se na pomačkanou kapotu, podíval se dolů na své zkrvavené tělo a pak vzhůru k nebi. V ten okamžik se všechno změnilo. Rázem jsem byl vysvobozen z depresivních trosek svého života. Všechna ta bolest, zlost, ošklivost a lítost, které v posledních měsících prostoupily mou duši, byly pryč. Mlha zoufalství

a pochyb se rozplynula. Místo toho, aby mi nehoda způsobila bolest, od bolesti mě osvobodila. Zaplavila mě blažená vlna vděku a míru. Byl jsem *svobodný*, jako by se přede mnou poprvé otevřela brána vedoucí k nepřeborným životním možnostem. Jako bych obdržel pozvánku, která mi dovolila začít znovu a vnímat svět novými očima a čerstvými smysly – svět, který jsem si do té doby neuměl ani představit, svět překypující hojností, plný barev a neskonalého kouzla. Jako bych v té chvíli dostal svou „zlatou vstupenku“ – druhou životní šanci. Snad celou věčnost jsem vděčně hleděl vzhůru k nebi a hluboko uvnitř jsem věděl, že mi byl vdechnut nový život. Poprvé po dlouhých měsících se má duše dala do zpěvu.

*Jednoduchý test odhalí,
zda je tvé poslání na zemi u konce:
Jsi-li naživu, pak není!*

Richard Bach

Já i řidič jsme jako zázrakem odešli z místa nehody po svých, jen trochu potlučení. Nikdy ale nezapomenu na poučení, kterého se mi díky té nehodě dostalo. Zní nějak takto: máš velké štěstí, že jsi naživu. Pamatuj, že jsi zůstal na zemi z určitého důvodu. Můžeš začít znovu, dostal jsi zlatou vstupenku do života, tak se do toho pusť – čas běží.

Trvalo mi pak ještě rok, než jsem dokázal změnit svůj život, postavit se na nohy a získat ztracenou

sebedůvěru. V té době jsem navázal pevné a krásnější vztahy s lidmi kolem sebe. Nechal jsem se vést svobodou a vírou a spíše než na úspěchu mi záleželo na tom, abych žil smysluplně. Rok po nehodě už jsem cítil, že můj život je opravdu můj – že není jen zmítán náhodami, ale že plyne tak, jak chci já.

Od té doby se snažím dodržet slib, který jsem vyslovil v okamžiku, kdy mi byl dán onen zlatý lístek. Na pomáchané kapotě automobilu jsem tenkrát zašeptal slova, která si budu provždy pamatovat: *Bože, děkuji ti – děkuji ti za druhou šanci. Vynasnažím se, abych si ji zasloužil.*

Vždycky mi bylo jasné, že chci-li si svou druhou šanci zasloužit, musím se o svůj zlatý lístek podělit s ostatními. Posledních deset let jsem tedy strávil tím, že jsem pomáhal druhým prožít podobnou chvíli, jakou jsem před lety prožil já: chvíli, kdy si člověk uvědomí, že brána nespočetných možností se otevírá dokořán; chvíli, kdy se cítí svobodný a probuzený; požehnanou chvíli, kdy pochopí, že může kdykoli začít znovu a žít podle svých představ. Přeji si, aby vám tato kniha zprostředkovala právě takový prožitek.

*Přijde čas, kdy si budeš myslet,
že je všechno hotovo. To bude začátek.*

Louis L'Amour

Pomůže-li vám tato kniha pochopit něco důležitého, povězte o tom svým blízkým a umožněte jim prožít něco podobného. Někdy dokážeme změnit život lidí

kolem sebe už jen tím, že jim vyprávíme příběh své vnitřní proměny. Vždyť zlatá vstupenka a všechna její tajemství se přece odnepaměti předávají z ruky do ruky – jeden člověk druhému, příběh příběhu.

Co je to vlastně zlatá vstupenka a do jakého života můžeme díky ní vstoupit? Věřím, že díky příběhu, který právě začíná, najdete svou vlastní odpověď.

≈ ČÁST 1. ≈

~ 1 ~

OBÁLKA

STÁL JSEM ZROVNA v koupelně a holil se, když jsem zaslechl hlas v televizi: „Omlouváme se za přerušení programu. Máme pro vás aktuální zprávy o zmizení Mary Higginsové.“

Upustil jsem holicí strojek do umyvadla, kolem pasu si uvázal ručník a utíkal do obývacího pokoje. Fotografie Maryiny tváře zabírala celou polovinu obrazovky. Reportér místní televize flegmaticky hlásil: „Mary Higginsová, která záhadně zmizela před čtyřiceti dny, byla údajně nalezena...“

Můj bože! Čekal jsem to nejhorší.

„Mluvčí dálniční hlídky nám sdělila, že Higginsová byla před patnácti minutami odvezena...“

Zazvonil telefon. Zašátral jsem po něm s očima stále přilepenýma k obrazovce.

„...do nemocnice, kde údajně...“

Prudce jsem zvedl sluchátko. Byla to Linda, Maryina matka, mluvila tak rychle, že jsem jí téměř nerozuměl.

„Lindo, uklidni se,“ řekl jsem. „Co se děje?“

„...jsme tu s ní... musíš sem přijet... našli ji... *Našli Mary!*“

Podíval jsem se na Maryinu fotku na obrazovce. „Ježíši, Lindo,“ vydechl jsem, „právě je to ve zprávách. Je v pořádku?“

„Jsme v nemocnici. Musíš sem přijet... hned teď!“ odpověděla.

„Lindo, je Mary v pořádku?“

„Prostě sem co nejrychleji přijed'. Je to pokoj číslo čtyři sta deset. Už musím končit. *Pospěš si.*“

A zavěsila.

VPADL JSEM do nemocniční haly a ihned mě oslepily blesky fotoaparátů. Obstoupila mě zeď reportérů, všichni mi strkali mikrofon až do obličeje a štěkavě vykřikovali otázky.

„Jaký je Maryin stav?“ ... „Víte, co se stalo?“ ... „Mluvil jste s jejími rodiči?“

Konečně se k mé úlevě objevila zdravotní sestra. Statná žena v bílém si prokrestila cestu mezi reportéry a uchopila mě za paži. „Nechte toho muže být!“ rozkázala. „Vy a vy, z cesty.“ Táhla mě kupředu a paží srdnatě rozháněla reportéry. Dovedla mě až k výtahům, do jednoho mě strčila, a zatímco zády blokovala novináře, ucedila: „Čtvrté patro.“

Když jsem tiskl příslušné tlačítko, zamrazilo mě, byl u něj nápis: INTENZIVNÍ PÉČE.

Dveře se zavřely, novináři za nimi dál vykřikovali otázky, ale už jsem je skoro neslyšel. Vdechoval jsem sterilní nemocniční vzduch prosycený dezinfekcí a myslel na to, jak moc nenávidím nemocnice. Hlavou mi probleskly vzpomínky na dědečka a na mámu. *Prosím, ať to není takové*, pomyslel jsem si.

Dveře se otevřely. Za stolem seděla ošetřovatelka.

„Slečno, hledám pokoj číslo čtyři sta deset. Já jsem –“

„Já vím,“ řekla, „běžte touto chodbou a pak hned zabočte doprava. Jsou to páté dveře vlevo.“

Dal jsem se do běhu, ještě než to stačila doříct.

Za rohem jsem uviděl Lindu, Maryinu matku, plakala Jimovi v náručí. Byl u nich doktor a něco jim tiše říkal. Detektiv Kershaw, důstojník pověřený vedením oddělení pohřešovaných osob, stál v uctivé vzdálenosti od nich a bez hnutí si hleděl na špičky bot.

Zhluboka jsem se nadechl a snažil se zklidnit zběsilý tlukot srdce. Když jsem se k nim blížil, stále jsem si opakoval, že musím být silný.

Jim mě uviděl první a zašeptal Lindě něco do ucha. Linda si otřela slzy, jemně se od Jima odtáhla a podívala se na mě očima přetékájícíma zoufalými slzami.

To ne, pomyslel jsem si. *Prosím, to ne...*

Přišel jsem až k nim. Cítil jsem, že mi tuhne obličej. „Lindo, je naživu?“

KERSHAW SEDĚL NAPROTI mě, nervózně si pohrával se svým zápisníkem a každou chvíli uhnul pohledem

k ohyzdným malůvkám mořského pobřeží, které jsou povinnou výzdobou snad každé čekárny. Tušil asi, že kdyby se mi podíval do očí, vystartoval bych po něm. Nakonec mi kajícím hlasem řekl: „Já vím, mýlil jsem se. Přiznávám. Okolnosti, za kterých jsme Mary našli, dokazují, že jste neměl s jejím zmizením nic společného.“

„To je dost, že vám to došlo, vy –“

„Ale no tak,“ řekl Kershaw, zaklonil se a zvedl ruce dlaněmi vzhůru, „vím, že jste rozrušený. Ale jak už jsem řekl, jen jsem dělal svou práci. To mi nemůžete mít za zlé.“

Mlčel jsem, pořád jsem viděl rudě.

„Podívejte,“ řekl, „já vás z ničeho neobviňuju. Zkusme začít znovu. Jde přece o to zjistit, jak se Mary dostala na tu silnici. Víím, že už jsme to probírali mili-onkrát, ale povězte mi prosím ještě jednou, jak to bylo, když jste ji viděl naposled? Ještě jednou si přesně vzpomenejte, co říkala. Teď, když víme, kde nakonec skončila, se nám možná ve vašem posledním rozhovoru podaří najít nějakou novou stopu.“

Nerad jsem si musel přiznat, že můj „poslední rozhovor“ s Mary byl spíše divokou hádkou než rozhovorem. Když jsem na to pomyslel, srdce mi naplnila lítost a hanba.

Pohádali jsme se v kuchyni. Mary mi znovu přednesla svůj pravidelný proslov o tom, že musíme změnit svůj život. Bylo to pořád dokola – posledních šest měsíců, snad každý večer, hned po večeři. Štvalo ji, že se po práci posadím před televizi, štvalo ji, že se chovám

„odtažitě“, štvál ji můj cynismus, štválo ji, že žijeme jen na půl plynu. Štválo ji, jak říkala, že je pořád naštvaná.

„Topíme se,“ vykřikovala, „topíme se v beznaději. V bazénu pesimismu.“ Ten výraz používala při našich hádkách se zvláštní oblibou – „bazén pesimismu“.

„Ani nevíš, jaké máme štěstí,“ odpálkoval jsem ji, „naši by byli pro bazén *zabíjeli*.“

Taková věta jí obyčejně vzala vítr z plachet. Vždycky se mi tak dařilo ji rozesmát nebo změnit téma hovoru. Tentokrát ale ne. Začala plakat a obličej jí opuchl. Několik minut vzlykala, potom se na mne obrátila a řekla: „Potřebuju odjet na víkend pryč... Chtěla jsem, abys jel se mnou, ale nejsi na to ještě připraven.“

Nikdy předtím neřekla nic s takovou vážností.

„Kam chceš jet?“ ptal jsem se. „A na co nejsem připraven?“

Na chvíli se odmlčela. „Na změnu, nejsi připraven na změnu.“

A už je to zase tady, pomyslel jsem si. Věděl jsem, že mi předvede repertoár, na kterém pracovala poslední dva měsíce: Vstaň z gauče. Polož to pivo. Přestaň skuhrat. Neuzavírej se do sebe. Řekni mi, co se děje. Takhle se mě Mary snažila neustále vychovávat a kontrolovat, chtěla, abych se přizpůsobil jejím pravidlům a stal se někým, kým nejsem – šťastným, oslnivým a citlivým chlápkem.

„Můžeš mě alespoň na chvíli přestat vychovávat? Ne-potřebuju druhou matku a nechci, abys mi pořád připomínala, že se mám změnit. Prostě mě nech žít můj život.“

„Ale ty svůj život nežiješ,“ vykřikla, „schováváš se před ním. Každý večer sedíš před televizí a snažíš se zapomenout na to, jak je tvůj život mizerný.“

A bylo to tady – teď to řekla jasně. Šokovaně jsem se na ni podíval.

Vyčerpaně si povzdechla a pohlédla k zemi, její dlouhé řasy se při tom téměř dotýkaly tváří: „Jak jsem řekla, nejsi připraven se změnit. Ale já ano. A taky to udělám. Jeden přítel mě pozval někam, kde se můj život může změnit. Je to prý magické místo, kde všechno uvidím v novém světle, místo, kde se sny stávají skutečností.“

„No to je skvělý, miláčku! Jedeš do Disneylandu?“

„Myslím to vážně. Odjízďím.“

Smál jsem se jí. Nevěřil jsem, že by opravdu odjela. „Pozdravuj ode mne Mickeyho,“ řekl jsem.

Její oči potemněly, prudce odhodila šálek, který se ve dřezu roztříštil na kousky. Popadla klíče a na cestě ke dveřím řekla: „Slyšela jsem, že se tam dějí zázraky. Měl bys doufat, že je to pravda. Už kvůli mé přítelkyni a našemu manželství.“

S bouchnutím za sebou zavřela dveře. Nechybělo mnoho a zavolal jsem za ní: „Dveřmi se netříská.“ Ale naštěstí jsem to neudělal.

Od té chvíle uplynulo čtyřicet dnů.

Nikdy jsem Kershawovi naši hádku podrobně nevykládal – nakonec mu do toho nic nebylo. Kromě toho jsem policii důvěřoval stejně jako obchodníkům s ojetinami. Kdyby se Kershaw dozvěděl, že jsme se s Mary před jejím odchodem pohádali, začal by mě pěkně dusit.

„Máte pravdu,“ řekl jsem Kershawovi a postavil se, „už jsem to probírali milionkrát. Nemám vám co říct.“ Obrátil jsem se a zamířil k Jimovi, Maryinu otci, který postával u automatu na kávu.

„Jak myslíte,“ odpověděl Kershaw. „Jsem si jist, že zjistíme, co se s Mary stalo – až se... jestli se Mary probudí.“

JIM MI PODAL kelímek rozpustné kávy.

„Tady máš,“ řekl tiše. Jim nikdy nebrečel, ale dnes měl oči celé červené.

Podíval jsem se na něj a bylo mi jasné, že za všechno můžu já – za všechno.

„Jime... je mi to tak líto...“

Pohybem paže mě umlčel.

„To neříkej,“ řekl laskavě, „není to tvoje chyba. Zapomeň na Kershawa a na všechnen ten mediální svinčík. Nemohl jsi tomu zabránit. To si myslím já i Linda. Opravdu. Ať už se mezi tebou a Mary stalo cokoli, nemůžeš za to, že zmizela. A nemůžeš za to, že je teď tady.“

Jeho hlas se zadrhl, pohlédl ke dveřím Maryina pokoje.

„Já se jen pořád modlím, aby naše malá Mary otevřela oči a řekla nám, co se v průběhu těch čtyřiceti dnů stalo. Strašně si přeju, aby nám mohla říct... že je v pořádku.“

Proud slz se mu řinul po širokém, mohutném obličejí.

NĚKDO MI ZATRÁSL ramenem, otevřel jsem oči. Předemnou klečel Maryin doktor.

„Musel jsem usnout,“ zamumlal jsem.

„Nic se neděje,“ odpověděl, „ale Mary nabyla vědomí a já si nejsem jist, jak dlouho to potrvá. Je velmi oslabená, nevíme jestli...“ Zakroutil hlavou. „Ptala se po vás.“

Chtěl jsem vyskočit, ale zapomněl jsem, že ležím v čekárně na čtyřech židlích. Upadl jsem na podlahu a narazil si kostrč.

Doktor mi pomohl na nohy a řekl: „Jenom opatrně. Raději vás tu vidíme jako návštěvu než jako pacienta.“

Setřásl jsem spánek a uháněl chodbou do čísla 410. Linda zrovna vycházela. Tiše za sebou zavřela dveře.

„Je při vědomí?“ zeptal jsem se zadýchaně.

„Ano,“ odpověděla, „může mluvit, ale je velmi slabá a zmatená. Dokola mluví o nějakém zázraku a ptá se po tobě.“ Linda byla pobledlá a jemné vrásky v obličejí se jí prohloubily. „Promluv si s ní... Řekni jí, že ji miluješ. Možná, že to bude to poslední...“ Odmlčela se a smutně se usmála. „Prostě jí řekni, že ji miluješ.“

V POKOJI BYLO ŠERO, osvětlovalo ho jen slabé světlo lampičky nad Maryinou hlavou. V posledních pár hodinách jsem tu byl už několikrát, ale když jsem ji tam viděl ležet, pokaždé se mi oči zalily

slzami. Hlavu měla ovinutou obvazy a naběhlé tváře jí nadzvedával pevný fixační nákrčník. Levá noha byla zdvižená, trčela do prostoru obalena tlustou sádkou. Kolem postele stál shluk přístrojů, které pípaly a šelestily v hrozivě rozladěné melodii. Dech měla krátký a skřípavý. Každý milimetr jemné kůže byl zhmožděný a oteklý.

Vůbec jsem tomu nerozuměl. Když ji ten nákladák srazil, stála uprostřed staré silnice, která prochází horami. Co tam proboha dělala?

„Miláčku,“ zašeptal jsem a nahnul jsem se přes stranici postele, „Miláčku, to jsem já...“

Žádná odpověď.

Pohládl jsem ji po tváři. „Miláčku, *prosím...*“ potlačil jsem vzlyk, „je mi to tak líto.“

Otevřela oči.

„Neboj,“ pronesla popraskanými rty, „všechno je v pořádku.“ Její hlas byl tak tichý, že jsem jí sotva rozuměl.

Vydrala se ze mne záplava slov: „Mary, je mi to tak líto. Hrozně tě miluju. Omlouvám se. Omlouvám se, miláčku.“

Na rtech se jí objevil náznak úsměvu, výraz očí byl překvapivě naléhavý a bdělý.

„Všechno bude v pořádku,“ řekla něžně. Jako bych to byl já, kdo leží v posteli a je na umření.

„Mary, měla jsi nehodu. Ležíš v nemoc...“

„Já vím, to je v pořádku.“

Užasle jsem se na ni podíval.

Mluvila tiše a pomalu. „Musím ti něco říct... Chci, abys pro mne něco udělal.“

„Cokoli,“ řekl jsem a zoufale se snažil zadržet slzy. „Cokoli.“

Zhluboka se nadechla: „Bowman’s Park, chci, aby ses tam vrátil, kvůli mně. Kvůli *sobě*.“

Nechápavě jsem zavrtěl hlavou. Bowman’s Park?

Upřela na mne oči: „Ano, Bowman’s Park. Musíš tam jít.“

Má mysl se rozběhla na plné obrátky. Bowman’s Park byl starý zábavní park v horách. Uzavřeli ho, když z vyhlídkového kola vypadl malý chlapec a zabil se – tím chlapcem byl Maryin osmiletý bratr.

Brzy po uzavření parku začaly kolovat zvěsti, že tam straší. Tyto fámy sílily a zase slábly každých pár let, jak na místní střední školy nastupovali noví a noví studenti. Před rokem a půl se však reputace parku překvapivě proměnila, ze strašidelného parku se stal park svatý. Banda blouznivců prohlašovala, že se tam dějí zázraky. Místní televizní stanice nelenily a snažily se záhadu vyšetřit – samozřejmě, že s nulovým výsledkem. Nikdo z těch, kteří tvrdili, že zázrak zažili, o něm nechtěl nic říct.

„Mary,“ řekl jsem něžně a zakroutil hlavou, „v tom parku jsi nemohla být. Víím, že tam zemřel tvůj bratr, ale teď je to celé zavřené, pamatuješ? Našli tě daleko odtamtud, na druhé straně hor.“

„Já víím. Poslouchej,“ řekla a z hlasu se jí vytrácel zbytek síly, „já jsem tam *byla*. A teď tam musíš jít ty,

nebo ničemu neporozumíš. Najdi můj kabát. V kapse mám obálku. *Neotvírej ji.* Vezmi ji s sebou ke vstupní bráně parku a předej ji mému bratrovi.“

V očích mě pálily slzy. Mary byla bezpochyby v deliriu. Dokonce si myslela, že její bratr je naživu. Přece náš poslední rozhovor nebude probíhat takhle? Doktor mě varoval, že je Mary pod těžkými sedativy a že její mysl bude těkat mezi realitou a sny, ale tohle bylo šílenství. Odvrátil jsem se, aby mě neviděla plakat.

„Počkej,“ řekla s námahou, „podívej se na mě.“

Pohlédl jsem na ni a nechal slzy volně plynout.

Znovu se nadechla: „Pamatuješ si na všechny ty pověsti? O těch zázracích v parku?“

„Ano.“

„Proto jsem se tam vydala. Potřebujeme nějaký zázrak...“

Jak jsem to jen mohl mezi námi nechat zajít tak daleko, že se chytala i takového stébla?

Rozšířily se jí zorničky: „Ty pověsti jsou pravdivé.“

Odmlčela se. V obličeji se jí zračilo napětí, začala rychle mrkat. Měl jsem strach, že omdlí. „Zázraky...“ opakovala, „vezmi tu obálku... běž... zjisti, co se mi stalo... zažij to samé co já... Jdi!“

Její útlé prsty uchopily mou paži se vši umdlévající silou, které byla ještě schopna. „Slib mi, že tam půjdeš... hned teď.“

„Mary!“ vyhrkl jsem, horké slzy mi stékaly po tváři, hrud' se svírala bolestí. „Miláčku, já tě neopustím.“

Slabě vykřikla, jako by ji něco hluboko uvnitř zabolelo. Ruka jí klesla zpátky na postel. „Jestli hned teď nepůjdeš... nikdy nezjistíš, co se stalo.“

Odmlčela se a pevně zavřela oči. „Slib mi, že se tam vydáš, hned jak vykročíš z těchto dveří.“

Zakroutil jsem hlavou. „Já tě neopustím.“

Její tělo ztuhlo napětím, dech měla velmi mělký. „Běž... *hned teď!*“

Tiše jsem stál a hladil jí paži. Nevěděl jsem, co říct. Slzami jsem kropil tenkou nemocniční přikrývkou. Jedna z nich jí dopadla na ruku. Mary pohnula obočím. Dlouze se nadechla a potom ztěžka a téměř neslyšně zašeptala: „Slib mi to.“ Rty se jí chvěly a hlas se vytrácel do ticha.

Teď už jsem neměl na výběr – bylo to její poslední přání. Zavřel jsem oči a přemýšlel, co ještě říct, než Mary odejde.

„Slibuji,“ řekl jsem tiše. Stále jsem ji držel za ruku, pomalu jsem se k ní naklonil a políbil ji na čelo. Hlas se mi zlomil: „Budu tě navždy milovat.“

„Miluju tě,“ zašeptala a na rtech se jí objevil lehký úsměv.

Zavřela oči a z tváře jí zmizelo všechno napětí.

Hradba přístrojů kolem její postele začala divoce bzučet a lomozit.

„Co tím myslíš, že odcházíš?“ Linda se na mne nevěřičně podívala. „Teď?“